

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1345/2024
28.05.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Марине Милановић и Драгане Бољевић, чланова већа у парници тужиоца АА из ... , чији је пуномоћник Владан Ђукановић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5361/23 од 06.12.2023. године, у седници одржаној дана 28.05.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5361/23 од 06.12.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ се као недозвољена ревизија тужене, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5361/23 од 06.12.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 7661/21 од 30.03.2023. године, исправљеном решењем истог суда од 18.09.2023. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу, на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене физичке болове, исплати износ од 100.000,00 динара и на име претрпљеног страха 90.000,00 динара са законском затезном каматом на ове износе почев од 30.03.2023. године па до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу, на име трошкова парничног поступка, исплати износ од 102.200,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 5361/23 од 06.12.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда. Одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, применом члана 404. став 1. ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. у вези са чланом 506. став 2. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23– др. закон), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Испитујући дозвољеност ревизије, применом члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је оценио да нису испуњени услови из цитиране одредбе закона за одлучивање о ревизији као посебној, узимајући у обзир врсту спора, садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за одлуку о тужбеном захтеву. Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном пресудом је накнада нематеријалне штете за физичке болове и страх које је тужилац, запослен на радном месту полицијског службеника, трпео приликом вршења ванрадног обезбеђења демонстрација испред Дома Народне скупштине Републике Србије. Образложење побијане пресуде за оцену основа одговорности тужене - организатора опасне делатности, те приговору о одговорности трећег, као и висини досуђене накнаде штете, не одступа од судске праксе у тумачењу и примени материјалног права – одредабе чл. 173., 174 и 177. и члана 200. Закона о облигационим односима. Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова у том смислу одговарају и усклађени су са постојећим тумачењем права и владајућим правним схватањем у пракси нижестепених судова и ревизијског суда. Судови су имали у виду све околности конкретног догађаја и да накнада за досуђене видове нематеријалне штете има за циљ да се оштећеном пружи одговарајућа сатисфакција према значају повређеног добра и циљу коме накнада служи. Сходно наведеном, спорно правно питање није од општег интереса, већ је везано за конкретну чињеничну подлогу и решење спорног односа странака, а одлуке које је тужилац навео у ревизији нису пример неуједначене судске праксе и супротног пресуђења судова о истом захтеву.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије по општим правилима из члана 410. став 2. тачка 5., у вези са чланом 403. став 3. ЗПП и нашао да ревизија тужене није дозвољена ни као редовна.

Према одредби члана 403. став 3. ЗПП, која право на изјављивање ревизије везује за прописани новчани лимит, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, када се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретностима или потраживање у новцу, на предају ствари или извршење неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 16.12.2021. године, ради накнаде штете, а ревизијом побијани део правноснажене пресуде износи 190.000,00 динара.

Како вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, следи да ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога Врховни суд је на основу члана 404. и 413. ЗПП, одлучио као у изреци решења.

**Председник већа-судија
Јелица Бојанић Керкрез, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић